

Sygn. akt VII U 1471/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 05 czerwca 2014 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala Z. G. prawo do emerytury od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 1471/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił Z. G. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł Z. G. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował przez 15 lat jako kierowca samochodu ciężarowego.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Z. G. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz uzupełniających, w tym rok, 10 miesięcy i 25 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

W dniu 6 listopada 1975 roku wnioskodawca został zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w P. na stanowisku kierowcy ciągnika (umowa o pracę – akta osobowe – k. 28). Na stanowisku tym pracował od dnia 6 listopada 1975 roku do dnia 30 września 1977 roku. W okresie od dnia 1 października 1977 roku do dnia 31 sierpnia 1978 roku wykonywał czynności kierowcy samochodowego (świadczenie pracy, angaż z 29 września 1977 roku).

Wnioskodawca w dniu 1 października 1977 roku został przeniesiony do wykonywania pracy w rozlewni wód gazowanych, gdzie pracował jako kierowca samochodu ciężarowego. Wykonywał także załadunek i rozładunek wód. Pracował po 12 godzin dziennie (zeznania wnioskodawcy – k. 36v).

W dniu 3 października 1978 roku Z. G. został zatrudniony w Spółdzielni (...) w B. (...) Oddziale w P. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodowego (umowa o pracę – k. 41 akt osobowych – k. 16). Stanowisko pracy wnioskodawcy nie ulegało zmianie (angáže, umowy o pracę – ao). Stosunek pracy zakończył się w dniu 31 sierpnia 1988 roku (świadcstwo pracy – k. 74 ao).

Wnioskodawca kierował samochodem ciężarowym z przyczepą marki S. i J.. W zakładzie znajdowało się około 45 samochodów ciężarowych. Woził materiały budowlane, węgiel, nawozy, środki ochrony roślin, eternit. Obsługiwał 8 gmin. Jeździł po 10-12 godzin dziennie. W przypadku awarii dostawał samochód zastępczy. Nie zajmował się załadunkiem i rozładunkiem towaru. Czynności te wykonywali pracownicy (...) (zeznania wnioskodawcy – k. 11v, zeznania M. W. – k. 22v, zeznania M. Ś. – k. 23).

W dniu 4 marca 1992 roku wnioskodawca został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy w PPUH (...) Sp. z o.o. (umowa o pracę – akta osobowe – k. 43). Od dnia 2 stycznia 1993 roku powierzono mu obowiązki kierowcy-konwojenta (umowa o pracę – ao). Od dnia 1 kwietnia 1994 roku pracował tam jako kierowca-monter do dnia 7 września 1994 roku (świadcstwo pracy – ao).

Przedsiębiorstwo zajmowało się budową wodociągów. Wnioskodawca woził rury z L. do J. do budowy wodociągów. W późniejszym okresie (na stanowisku kierowcy-montera) zajmował się także układaniem tych rur (zeznania wnioskodawcy – k. 23v, zeznania J. Ł. – k. 47v).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Znajdujące się w aktach sprawy akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w poszczególnych zakładach pracy nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Zawierają autentyczne dokumenty wystawione przez pracodawców z okresu zatrudnienia u nich wnioskodawcy i jako takie są wiarygodne.

Zeznania wnioskodawcy oraz świadków zatrudnionych w przedsiębiorstwie (...) oraz Spółdzielni (...) były zgodne z tymi dokumentami. Nie były także sprzeczne w żadnym stopniu. W Przedsiębiorstwie (...) pracował od 1992 roku do 1995 roku. M. Ś. pracował w (...) od 1974 roku do 1993 roku jako kierowca samochodu ciężarowego, a M. W. był tam od 1973 roku do 1993 także kierowcą samochodu ciężarowego. Świadkowie mieli zatem bezpośredni kontakt z wnioskodawcą i posiadali przez to wiedzę na temat wykonywanych przez niego czynności. Relacje świadków wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Potwierdzili oni jednoznacznie, że wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego w pełnym wymiarze czasu pracy. W przedsiębiorstwie (...) dodatkowo układał rury w wykopach, co jednak nie kolidowało z wykonywaniem pracy kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż jako kierowca jeździł przez co najmniej 8 godzin dziennie. Zeznania te Sad uznał za wiarygodne w całości.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego w okresach od dnia 1 października 1977 roku do dnia 31 sierpnia 1978 roku, od dnia 3 października 1978 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku oraz od dnia 4 marca 1992 roku do dnia 7 września 1994 roku. Łącznie przez 13 lat, 4 miesiące i 3 dni.

Są to prace wymienione w Wykazie A, Dziale VIII - W transporcie i łączności, poz. 2: „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” oraz poz. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione. W niniejszym postępowaniu wnioskodawca udowodnił okres stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 13 lat, 4 miesięcy i 3 dni, co w powiązaniu z okresem bezspornym roku, 10 miesięcy i 25 dni, prowadzi do stwierdzenia, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Należało zatem ustalić Z. G. prawo do emerytury od dnia(...)roku, od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.